

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019, č. j. OAM-333/LE-BA02-P10-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2019, č. j. 60 Az 50/2019 – 39,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6353 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2019, č. j. OAM-333/LE-BA02-P10-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), shledal žalovaný opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 6. 2019 nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalobce totiž v opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti, které nebyly jeho vlastní vinou předmětem zkoumání v řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu; sice uvedl skutečnosti nové, ale ty mohl uplatnit již v předchozím řízení.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu

řízení. Tvrdil v ní pochopitelnost jeho postupu, když v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve uvedl důvody neutrálního charakteru, jelikož se domníval, že k legalizaci jeho pobytu stačí; navíc byl traumatizován obavami z pronásledování kyrgyzskými agenty a taktéž nebezpečím, které mu hrozí v případě odhalení. Měl za to, že na jeho situaci se vztahuje eurokonformní výklad čl. 4 odst. 3 směrnice č. 2004/83/ES a čl. 13 odst. 3 písm. a) směrnice č. 2005/85/ES, které brání aplikaci institutu opakované žádosti u žadatelů, jež neuvedli reálné důvody své azylové žádosti pro obavu z vážné újmy, a to za předpokladu, že již obětí takové újmy byli. Pravdivé důvody své žádosti o mezinárodní ochranu tedy v prvním řízení nesdělil bez své viny, neboť o nich nebyl schopen hovořit.

### *Rozsudek krajského soudu*

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 60 Az 50/2019 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“) podanou žalobu zamítl. Předeslal, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, nýbrž jejím hlavním smyslem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a jež nemohl uplatnit během předchozího řízení. Žalobce měl důvěřovat orgánům České republiky natolik, aby jim vyjevil pravou povahu svých důvodů k opuštění vlasti; důvody popsané v azylové žádosti z roku 2019 přitom znal již při podání první žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2011. Tvrzením žalobce, že tyto důvody nebyl schopen uvést z obavy před pronásledováním agenty Kyrgyzstánu, neuvěřil žalovaný ze srozumitelných, logických a na věc přílehlavých důvodů, přičemž jeho zjištění dle krajského soudu poskytují dostatečnou oporu závěru, že záměrem žalobce byla prostá legalizace pobytu na území České republiky. Poukázal přitom na opakovaný nelegální vstup žalobce do České republiky, jeho neoprávněný pobyt na území různých států EU, opatření si padělaných dokladů za situace, kdy to nebylo třeba k opuštění Kyrgyzstánu, či podání žádosti o mezinárodní ochranu až po odhalení ze strany policie. O své údajné traumatizaci, pronásledování agenty či účasti na potlačování demonstrací přitom žalobce nenabídl jediný důkaz. Dále krajský soud konstatoval, že skutková zjištění žalovaného jsou úplná a prostá procesních a logických vad; za správný považoval též závěr, že žalobce v opakované žádosti sice uvedl nové skutečnosti, ale mohl a měl je uvést již v řízení o žádosti předchozí. Jestliže se svůj postup snažil obhájit odkazem na eurokonformní interpretaci čl. 4 odst. 3 směrnice č. 2004/83/ES a čl. 13 odst. 3 písm. a) směrnice č. 2005/85/ES, uvedl krajský soud, že mu není zřejmá podstata žalobcova právního argumentu, neboť z daných ustanovení nijak neplyne, proč by napadené rozhodnutí mělo být nezákonné.

### **II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného**

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. K přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotně-právního postavení, neboť zcela nesprávně vyhodnotil otázku možnosti „pozdní“ argumentace ve vztahu k vážné újmě hrozící mu v zemi jeho původu, a to s ohledem na traumatizaci způsobenou mu výhrůžkami ze strany kyrgyzských úřadů.

pokračování

[5] Věcně stěžovatel poukazuje na svou specifickou situaci spočívající v jeho traumatizaci, která mu znemožnila hovořit o jeho problémech v původním řízení o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na daný psychický stav je zcela pochopitelné, že v prvním řízení nenašel dostatek vnitřní síly a odvahy hovořit o svých traumatech spojených s výhrůžkami kyrgyzských úřadů, a to již s ohledem na reminiscence, které mu v té době tyto události způsobovaly. Právě takové případy je dle něj třeba zohlednit dle rozsudku Evropského soudního dvora C-148/13 z 2. 12. 2014, podle nějž čl. 4 odst. 3 směrnice 2004/83, jakož i čl. 13 odst. 3 písm. a) směrnice 2005/85, musí být vykládány tak, aby bránily tomu, že příslušné vnitrostátní orgány v rámci téhož posuzování učiní závěr o nedostatečné důvěryhodnosti prohlášení žadatele o azyl jen na základě pouhé skutečnosti, že se své tvrzené homosexuální orientace nedovolával již při první příležitosti, která mu byla poskytnuta k tomu, aby vysvětlil důvody svého pronásledování. Stejně jako v případě tvrzení týkajících se citlivé sexuální orientace je třeba přistupovat k žadatelům o mezinárodní ochranu rovněž v situacích, v nichž nejsou schopni o důvodech své žádosti o mezinárodní ochranu vypovídat s ohledem na psychická traumata, která jim v tom bránila a jež odpadla až postupem času. U osob takto traumatizovaných není v žádném případě možné aplikovat institut nepřipustnosti opakované žádosti v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu neuvedl důvody své žádosti spočívající v obavě z pronásledování z důvodů jeho (tehdejší) psychické neschopnosti je vyslovit.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že s podanou kasační stížností nesouhlasí a trvá na tom, že se při posuzování stěžovatelovy žádosti nedopustil žádné nezákonnosti. Sdělení zcela nových skutečností stěžovatelem v tomto řízení považuje za naprosto účelové, neboť mu nic nebránilo v tom, aby je správnímu orgánu uvedl již v předchozím řízení, k čemuž měl možnost i povinnost. Tvrzené ospravedlňující důvody má za značně účelové; ze správního spisu je totiž zřejmé, že opětovně podanou žádostí měl stěžovatel v úmyslu si pouze legalizovat pobyt. Navíc, stěžovatele na území České republiky v průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany žádné kyrgyzské orgány netraumatizovaly, proto mohl všechny své důvody sdělit již dříve. Kasační stížnost považuje za nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

### III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[11] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. „O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[12] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud měl dopustit zásadního pochybení spočívajícího v nesprávném právním hodnocení možnosti tvrdit v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu nové (dříve neuplatněné) důvody pro její udělení, které však mohl uvést již v prvním řízení, avšak tak neučinil z důvodu údajné traumatizace způsobené výhrůžkami ze strany kyrgyzských úřadů. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že neshledal žádné zásadní pochybení krajského

pokračování

soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Ten v odůvodnění napadeného rozsudku jasně uvedl, z jaké zákonné úpravy vyšel [§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu], jak je tato interpretována judikaturou (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65), a především zdůraznil stěžejní důvody, proč aproboval závěr žalovaného, že nový „azylový příběh“ stěžovatele předestřený poprvé až v opakované žádosti o mezinárodní ochranu je nevěrohodný (srov. bod [9] napadeného rozsudku, především však lze odkázat na zevrubné a přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 - 7). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje pouze toliko, že stěžovatel v nyní posuzovaném řízení uvedl naprosto odlišné motivy svého odchodu ze země původu a dokonce i odlišnou totožnost, než tomu bylo v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu; opakovanou žádost přitom podal bezprostředně poté, co byl zajištěn a byl mu uložen trest správního vyhoštění na základě jeho předchozího nelegálního pobytu na území České republiky a držení padělaného cestovního dokladu vydaného na jiné jméno.

[13] K argumentaci stěžovatele rozsudkem Evropského soudního dvora C-148/13 ze dne 2. 12. 2014 lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2018, č. j. 6 Azs 370/2017 - 52, či na usnesení NSS ze dne 12. 12. 2018, č. j. 9 Azs 328/2018 - 74, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „stěžovatel uvedl tvrzení o své homosexuální orientaci teprve v druhé žádosti o mezinárodní ochranu. (...) stěžovatel mohl tento důvod uplatnit již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu; jeho pozdější uplatnění vzbuzuje oprávněně pochybnosti o jeho pravdivosti. Nakonec k odkazovanému rozsudku Soudního dvora EU (taktéž v tomto řízení stěžovatelem poukazovaný rozsudek) dodal, že při posuzování požadavku, aby žadatel o mezinárodní ochranu uvedl všechny rozhodné skutečnosti co nejdříve, je třeba zohlednit vždy individuální situaci každého žadatele, včetně jeho zranitelnosti. Podle krajského soudu zdravý dospělý muž (jakým je stěžovatel - pozn. soudu) do kategorie zranitelných osob zpravidla nespadá. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by svědčily tomu, že nemohl uplatnit tvrzení o sexuální orientaci již v první žádosti o mezinárodní ochranu. (...) Nejvyšší správní soud konstatuje, že okolnost, že jde o informaci týkající se jeho intimní sféry, nemůže sama o sobě odůvodnit její včasné neuplatnění. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Pokud tak neučinil, musí být připraven nést negativní následek s tím spojený, jímž je zastavení řízení.“ Výše uvedené je možné plně vztáhnout též na projednávanou věc, neboť ani stěžovatel neuvedl žádné konkrétní relevantní skutečnosti, které by přisvědčovaly tomu, že nemohl své údajně skutečné azylové důvody uplatnit již v první žádosti o mezinárodní ochranu; obecné konstatování strachu z kyrgyzských státních orgánů nemajících na území České republiky žádné pravomoci a tvrzená nedůvěra v české úřady nejsou rozhodně dostatečnými důvody.

[14] Nejvyšší správní soud odkazuje taktéž na svůj rozsudek ze dne 17. 1. 2020, č. j. 10 Azs 331/2019 - 31, který se týkal rozhodnutí téhož žalovaného, jímž podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistil totožného stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců (na základě nyní posuzované opakované žádosti o azyl). Uvedl v něm, že „soubhlasí se závěrem žalovaného o existenci oprávněné domněnky, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (...). Stěžovatel vstoupil na území

*ČR neoprávněně již v roce 2011. I přestože byl v roce 2016 na základě výjezdního příkazu povinen vycestovat ze země, neučinil tak. Místo toto si opatřil padělaný cestovní doklad v jiném členském státě EU, se kterým se následně vrátil do ČR, kde bez povolení pobýval a nelegálně pracoval. Žádost o mezinárodní ochranu si podal v zařízení pro zajištění cizinců teprve v okamžiku zajištění za účelem správního vyhoštění. (...) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stěžovatel není zranitelnou osobou, i přestože stěžovatel při výsledku sdělil, že byl v domovském státě zadržen a mučen. Svá tvrzení však nijak nerozvedl ani nepodložil, stejně tak nebyla předmětem kasačních námitek. Podle NSS se tak v případě stěžovatele nejedná o zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i), § 46a odst. 3 zákona o azylu.“*

[15] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).

[16] Krajský soud se tedy při přezkoumávání napadeného rozhodnutí nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, a ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které nechat bez povšimnutí by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces. Jen samotná polemika stěžovatele s právními závěry, ke kterým krajský soud ve věci dospěl a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, rozhodně není důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

#### IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[17] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelem tvrzený důvod přijatelnosti kasační stížnosti nebyl důvodný, přičemž ani Nejvyšší správní soud *ex officio* nenalezl žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl vyslovit za účelem sjednocování judikatury, nemohl dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[19] Usnesením krajského soudu ze dne 12. 8. 2019, č. j. 60 Az 50/2019 - 18, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby; podání kasační stížnosti, vč. jejího doplnění (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů) a podání návrhu na uložení předběžného opatření (o němž NSS rozhodl usnesením ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 294/2019 - 18) (§ 11 odst. 2 písm. a) téže

pokračování

vyhlášky], a to ve výši 1,5 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 6353 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[20] Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci nepřiznal náhradu nákladů za úkon spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu dne 15. 10. 2019 podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Potvrzení předložené zástupcem není důkazem, že taková porada trvala skutečně déle než jednu hodinu. Z potvrzení lze totiž zcela jasně dovodit, že bylo vyhotoveno již před uskutečněním předmětné porady, její skutečná délka ovšem v tento okamžik nemohla být ještě zřejmá. Nadto podle názoru zdejšího soudu nebyl tento úkon v takovém časovém rozsahu účelný a nezbytný pro podání kasační stížnosti. Ustanovený zástupce zastupoval stěžovatele již v řízení o žalobě před krajským soudem. Z obsahu kasační stížnosti pak vyplývá, že zástupce stěžovatele zde uplatnil argumentaci, která nijak neodráží obsah porady, neboť v ní zástupce se stěžovatelem konkrétní okolnosti daného případu (pochybení krajského soudu v napadeném rozsudku) neřešil a tyto mu nevysvětloval (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 10. 2019, č. j. 3 Azs 201/2018 – 35, ze dne 24. 10. 2019, č. j. 3 Azs 27/2019 – 31, či ze dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 318/2019 – 27).

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2020

JUDr. Miluše  
Došková  
předsedkyně senátu